

ABSTRAKT

Práce osobních asistentů patří mezi pomáhající profese s vysokou mírou stresu a při jeho dlouhodobém působení v nevhodných pracovních podmínkách se u asistentů může rozvinout syndrom vyhoření. V teoretické části práce vymezují osobní asistenci, stres, copingové strategie, odolnost a syndrom vyhoření. Praktická část vychází z devíti rozhovorů s osobními asistenty zaměřených na stresory, copingové strategie a podmínky jejich práce v organizaci, kde jsou zaměstnáni. Zjistila jsem, že osobní asistenti považovali za nejvýznamnější zdroje stresu problémové chování dítěte, komunikaci s pedagogy a s rodiči. Osobní asistenti se ve své profesi potýkají s pocitem bezmoci, s frustrací ze stagnace dítěte, z neúspěchu, s pocitem viny za problémové chování dítěte. Ve své práci jsou v každodenním kontaktu s rodiči v psychické nepohodě a s pedagogy, kteří nebývají vždy vůči asistentům vstřícní. Mezi nástroje zvládnutí stresu osobních asistentů patří nejčastěji pocit užitečnosti a smyslu práce, sociální opora (informace a podpora rodiči dětí, podpora sociálními pracovníky služby a supervize), odreagování jinou aktivitou, zájmy, relaxace, optimismus, akceptace situace, nastavení hranic, seberozvoj. Organizaci považují asistenti ve své práci jako podpůrnou instituci, cení si možnosti supervize, školení a zájmu řešit jejich problémové situace. Ocenili by školení, která by více vyplývala z jejich vzdělávacích potřeb vycházejících z každodenní práce s dětmi.

KLÍČOVÁ SLOVA

osobní asistence, stres, copingové strategie, syndrom vyhoření, psychohygiena